

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۱۸/۱۲/۱۰

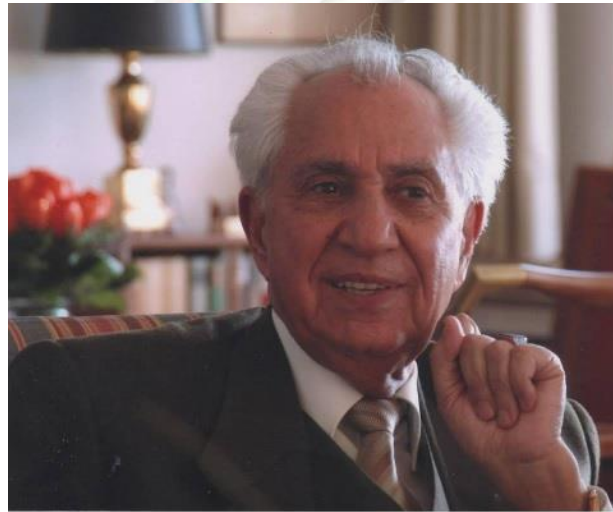
م. عارف عباسی

داکتر حیدر داور به حق پیوست

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

هیئات و اوایلا که عاشق دیگر دل سوخته میهن آرزوهای بیکران نیکویی وطنش را در دیار غربت زیر خاک برد، و مثل صدها وطن پرست خادم افغانستان با سینه پر داغ حال فلاکتبار وطن راهی دیار ابدیت شد. همه در هجران وطن سوختند، در غربت زیستند در ب هوا و هوس بر رخ خویش بستند و وطن گفتند و اشک ریختند و گریبان دریدند ولی عاقبت به وصل نا رسیده و در پای شمع عشق وطن پر و بال سوختند و جان سپردند.

بزرگ مرد دانا، فاضل و خبیر عاشق سوخته دل، دلباخته و راستین وطن پروفیسور داکتر حیدر داور جهان فانی را وداع گفت و رونده سفر مقرر شد.

داکتر داور یکی از مثال های برازنده پیمودن نردبان ارتقاء بر بنیاد اهلیت، لیاقت، فهم، دانش و استعداد خودش بوده ورنه او نه از امتیازی برخوردار بود و نه بیوند خانوادگی داشت و نه پشتوانه مالی، او یک غریب بچه بود. در ایام تحصیل در شور عشق و احساسات وطن دوستی او را با اصلاح طلبان هم صدا و هم گام ساخت.

ما باهم در یک ناحیه می زیستیم و با خانواده ام سلام و علیک داشت. در پوهنځی اقتصاد افتخار شاگردی شان را داشتم چنان عظمت و صلابت و تبحر در دانش خود داشتند که در حضور شان صنف در سکوت بود و چپ و راست و بی طرف برای شان احترام خاص داشت. و سوالات را با نهایت حوصله مندی به سبک شیوای گفتار جواب می گفتند. در فراغت تحصیل از من خواستند تا در وزارت مالیه شامل کار شوم ولی ضمن عرض سپاس معذرت خواستم. پروفیسور داکتر حیدر داور یکی از بهترین و دانشمند ترین اساتید پوهنتون کابل و یک فرزند صدیق و خدمت گار واقعی کشور بودند.

از قضای روزگار در هنگام برنامه دار تلویزیون تماس من با جناب داور صاحب از طریق تلفون برقرار شد. صادقانه می گویم که مصحبات با من با ایشان از بهترین ها بوده عالمانه، عاری از هر نوع تعصب، پیوند و گرایش بر اوضاع افغانستان توضیحات ارائه می کردند که من و بینندگان را مجذوب می ساخت. و ماه دو سه باری با هم صحبت می کردیم و درک می کردم او مجنون وار وطنش را دوست داشت و رگ و پود و هر سلول وجودش افغانستان می گفت و می دانستم که در قلبش چه آتش فروزانی است که او در آن در عالم بیچارگی می سوزد.

امروز خبر مرگش را شنیدم، از مریضی اش باخبر بودم و از کهولت سن و سال شان آگاه بودم و به واقعیت مرگ هم معتقدم که کسی را مجال گریز از این واقعیت نیست. مرگ رمزی است که وقت نمی شناسد، سن و سال مریضی هم یگانه عامل نیست، طفل می رود جوان می میرد و پیر و کهن سال رهسپار این دیار است.

اما مرگ شخصیت هایی چون حیدر داور به لحاظی درد ناک و غم آفرین است که چنین شخصیت ها در چه شرائطی تحصیل نمودند و با چه زحماتی درجات عالی علمی را حاصل نمودند و این ها سرمایه های ملی مملکت بوده مصدر خدمات بزرگی برای وطن می شدند نه این که در آوارگی با دنیای آرزو های به سر نا رسیده در ملک بیگانه زیر خاک می رفتند.

مردمان این ملک می گویند مرگ شخصیت های بزرگ جامعه ماتم و مصیبت نیست بلکه تجلیل از زندگی پر افتخار شان است.

داکتر حیدر داور با عشق وطن زیست و برای آرامش خاطرش با استفاده از طبع و قریحه شعری اش سوز و درد، فریاد و ناله های گم کرده وطن را متجلی میساخت که صفحات وبسایت آریانا افغانستان آنلاین را هم مزین ساخته بود. از حضرت پروردگار عز وجل برای مرحوم دوست محترم پروفیسور داکتر حیدر داور آمرزش طلبیده و استدعا دارم او را در باغ موعود جا دهد.

روحش شاد، یادش گرامی و خاطراتش جاویدان باد.

